

til at kontrolere de Selskaber, der har Lov til at tegne denne Forsikring, ogsaa gennem Godkendelse af deres Planer og deres Statutter, saaledes at man er vis paa, at de baade er i Stand til at opfylde de Forpligtelser, de paatager sig, og at de i det hele vil opfylde deres Forpligtelser med Hensyn til Anvendelsen af det Tilskud, som Staten giver, synes det mig, at det er naturligt, at man stiller alle lige og giver dem Adgang til at gaa ind i de Selskaber med begrænset Ansvar, som er godkendte, hvis det passer dem bedre end disse Forsikringsforbund.

Jeg skal dernæst ganske kort omtale det sidste Stykke i § 1, hvor der staar: „Lige med Ulykkestilfælde regnes skadelige Paavirkninger af højst nogle faa Dages Varighed, der skyldes Arbejdet eller de Forhold, hvorunder det foregaar, og som medfører Forringelse af Arbejdsevnen eller Død“. Her er, synes det mig, gjort det første Skridt hen imod at bringe Erhvervs sygdomme ind under Ulykkesforsikringsloven, og derfor ser jeg med Glæde, at denne Bestemmelse er føjet ind. Man har i lang Tid drøftet Betimeligheden af i større Grad at medtage Erhvervs sygdomme under denne Lovgivning, og paa det Arbejderforsikringsmøde, der blev afholdt i Kristiania i 1914, blev denne Sag indgaaende drøftet, og der blev da udtalt Ønsket om, at man gennem et Samarbejde mellem de nordiske Ulykkesforsikrings selskaber kunde faa fremskaffet Materiale til Belysning af disse Erhvervs sygdommes Karakter og deres Hyppighed i de nordiske Lande. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om det er ham bekendt, at et saadant Arbejde er blevet indledet; thi det forekommer mig, at da vi dog nu i en 17—18 Aar har haft en Ulykkesforsikringslovgivning for Arbejdere herhjemme, burde det Spørgsmaal for længe siden have været optaget, især da der derigennem naturligt kunde skabes en Basis for en virkelig Overvejelse af denne Sag under den omfattende Revision af denne Lovgivning, som vi nu er i Færd med at foretage. I flere andre Lande har man medtaget Erhvervs sygdomme, i alt Fald af bestemte Arter, og det synes, som om det Antal Dødsfald og Invaliditetstilfælde, der skyldes Erhvervs sygdomme, er forholdsvis ringe i Sammenligning med det Antal Ulykkestilfælde, der medfører Erstatningskrav. I England har man siden 1906 fastsat Erstatningspligt for 24 paa en Liste opførte Erhvervs sygdomme, og det viser sig, at i 1911 var der 3988 Dødsfald ved Ulykkestilfælde, medens kun 33 skyldtes

Erhvervs sygdomme, og der var 413,294 Tilfælde af Invaliditet ved Ulykke, medens der kun var 5737 Tilfælde ved Erhvervs sygdomme. Man vilde altsaa kun forøge Antallene med 1 pCt. ved Dødsfaldene og 1,3 pCt. ved Invaliditetsbestemmelsen ved at medtage Erhvervs sygdomme. Det synes mig derfor ikke at være afskrækkende at gaa til Foranstaltninger af denne Art, og det forekommer mig dog at være urimeligt, at en Arbejder, der paadrager sig en Fosforforgiftning, der indtræder pludseligt og maa siges at være indtraadt, uden at den vedkommende i længere Tid har arbejdet med saadant Stof, som indeholder Fosfor og kan foranledige Forgiftning, kan gøre et Erstatningskrav gældende, medens den tilsvarende Forgiftning, der fremtræder gennem flere Aars fortsat Arbejde, ikke giver en saadan Ret. Det synes mig ogsaa at være ret underligt, at en Trykkeriarbejder, som ved Uagtsomhed eller paa anden Maade kommer til Skade i et Trykkeri, kan faa Erstatning, medens den Typograf, der har staaet trofast ved sin Sættkasse gennem en Menneskealder og derved har paadraget sig en Blyforgiftning, som i en forholdsvis ung Alder gør ham arbejdsudygtig, ingen Erstatning kan faa. Nu ved jeg jo nok — og jeg hørte den højtærede Minister gøre opmærksom derpaa —, at Vanskeligheden ligger i dette, at man ikke er i Stand til at finde den Arbejdsgiver, hvem Erstatningsansvaret kan paalægges, og der henvises til, at naar vi faar en Forsikringslovgivning for kroniske Syge, vil man derigennem have bødet paa de værste Ulemper, der følger af, at Erhvervs sygdomme ikke er medtagne. Jeg vil derom sige, at det vil man ganske sikkert kunne, men i og for sig synes det dog noget urimeligt at lægge paa Samfundet Byrder, som følger af disse Sygdomme. Disse Byrder burde utvivlsomt lægges paa Arbejdsgiverne indenfor de Fag, hvor saadanne Sygdomme hyppigt eller forholdsvis hyppigt fremkommer, og navnlig paa saadanne Erhverv, hvori der arbejdes med Stoffer, som ikke sjældent foraarsager Forgiftning. Det er da ogsaa saadanne Erhvervs sygdomme, som man i Udlandet særlig har haft sin Opmærksomhed henvendt paa. Men det er mit Haab, at den første Begyndelse, som her er gjort, skal trække mere efter sig, saaledes at vi ad Aare maa faa vor Ulykkesforsikringslovgivning udvidet til ogsaa at omfatte et Antal af disse Sygdomme.

I § 7, sidste Stykke, er der en Bestemmelse, som tilsigter Tilvejebringelse af Gen sidighed mellem Staterne i Henseende til Ulykkesforsikringen, og i § 36 staar der, at